

**„Veselému člověku
připadá veselý celý svět.“**

Johann Wolfgang Goethe

**CLARA
SCHUMANNOVÁ**

**K ČEMU SLOUŽÍ
FILOZOFIE**

**SYMBOLISMUS
PTÁKŮ**

n@ – BULLETIN

Filozofie pro život – č. 104 – 25. květen 2018

Filozofie, kterou v Nové Akropolis navrhujeme, je způsob života dostupný všem, což znamená uplatňování učení velkých mudrců v praxi.

Kultura je uskutečňování lidských hodnot v životě, čímž se stává aktivní, využívá kvality každého člověka a rozšiřuje obzory.

Dobrovolnictví je plodem vůle vložené do služby ostatním. Neexistuje větší bohatství, než je ochota.

BRNO

www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ

www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC

www.akropolis.cz/liberec

OLOMOUC

www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA

www.akropolis.cz/ostrava

PARDUBICE

www.akropolis.cz/pardubice

PLZEŇ

www.akropolis.cz/plzen

PRAHA

www.akropolis.cz/praha

ÚSTÍ NAD LABEM

www.akropolis.cz/usti

ZLÍN

www.akropolis.cz/zlin

PhDr. Slavica Kroča, šéfredaktorka

Redakce a grafická úprava:

Mgr. Ivana Hurytová, Martina Flaitingrová,

Mgr. Aleš Gabriel

Vydává Nová Akropolis z. s.

Varšavská 19, 120 00 Praha 2

Tel.: 222 515 152, mail: nova@akropolis.cz

Nová Akropolis se nemusí plně ztotožňovat s obsahem uveřejněných textů, odpovídají za ně výhradně jejich autoři.

© Nová Akropolis z. s.

Všechna práva vyhrazena. Tento bulletin nebo jakákoli jeho část nesmí být reprodukovány v jakékoli formě bez předchozího písemného svolení vydavatele.

www.akropolis.cz

Milí čtenáři,

při pozorování rozkvetlé přírody jsem si vzpomněla na učení Aztéků, se kterým jsem se před lety setkala. Prostřednictvím své filozofie poukazovali na nebezpečí, jež v podobě netečnosti číhá na člověka. Kladli důraz na pohyb odehrávající se v jeho nitru prostřednictvím boje protikladných sil, jehož cílem je neustálá transformace ve shodě s nejvyššími lidskými hodnotami a přiblížení se Moudrosti. Duše rozkvétala pokaždé, když zvítězila nad silou hmoty a osvobodila se od pout, která ji svazovala a bránila jejímu růstu. Předpokladem rozvoje byl aktivní přístup k životu, jenž se neopíral o pouhé uspokojení základních potřeb a potěšení, ale jeho součástí bylo i překonávání vlastních ohraničení.

Pohyb je základní podmínkou vzniku života v celé Přírodě, a i my lidé jsme podrobni jeho nejrůznějším formám. Zřetelně vnímáme pohyb na fyzické úrovni a uvědomujeme si, jak naše tělo ochabuje, když mu ho nedopřejeme. Spojujeme pohyb s udržováním zdraví, ale zároveň víme, že nám neprospívá pohyb neřízený a impulzivní, ale naopak uvážlivý, vytrvalý a pravidelný. Na psychické úrovni zažíváme mnoho emocionálních a myšlenkových pohybů, které jsou obtížněji zvladatelné než ty fyzické. Emoce se nás dokážou zmocnit tak rychle a silně, že v jednom okamžiku prožíváme radost a nadšení, a po chvíli nás zachvátí skleslost, smutek či hněv. Myšlenky přicházejí jedna za druhou, a když se snažíme usměrnit jejich pohyb, zjišťujeme, že to nemá dlouhého trvání..., přicházejí další a další.

Může nás to přivést k otázce, kdo řídí náš vlastní pohyb a jak s jeho pomocí můžeme dosáhnout rozkvětu duše? Všechno, co se pohybuje, následuje jistý směr a my jsme ti, kteří udávají směr našemu životu. K tomu si však potřebujeme stanovit jasné cíle. V usměrněném a nepřetržitějším pohybu se odráží síla vůle, která se neopírá o proměnlivé životní okolnosti, ale neústupně sleduje cíle a hodnoty našeho života, jež se projevují v harmonickém spojení myšlenek, slov a činů.

Eva Bímová

Ředitelka Nové Akropolis v České republice

PODOBENSTVÍ

Oko bylo velmi přemýšlivé a již mu nestačilo jen to, co vidí na první pohled. Jednoho dne se ponořilo více do hloubky, a pak řeklo:

Tam v dáli vidím údolí, lesy a hory zahalené mlhou. V nich žijí dobří lidé. Není to krása?

Ucho po chvilce naslouchání proneslo:
Kde je nějaká hora? Kde jsou nějakí lidé? Neslyším je.

Nato řekla ruka posměšně:
Marně se snažím nahmatat je nebo se jich dotknout. Neobjevila jsem žádnou horu, ani nic dalšího, o čem mluvíš.

Nos se pokrčil:
Žádná hora neexistuje, necítím ji. Ani mlhu, ani lidi.

Poté oko obrátilo svou pozornost na jiná místa a vidělo ještě mnohem více. Ale již o tom nemluvalo. Všichni ostatní se mu posmívali a říkali si, že oko trpí zvláštními přeludy.

S ÚSMĚVEM JDE VŠECHNO LÉPE...

Kde vás to nejvíce bolí?

Lékař prohlíží pacienta a ptá se ho:
Pane, kde vás to nejvíce bolí?

A pacient odpovídá:
Víte, pane doktore, nejvíce mne to bolí v práci.

Dovolená

Manželka se ptá manžela:
Co si myslíš, bude lépe, abychom kvůli tvému zdraví jeli na dovolenou na hory, nebo k moři?

Manžel odpovídá:
Pro mé zdraví by bylo nejlepší, abys ty jela na hory a já k moři.

SYMBOLISMUS PTÁKŮ

Ptáci, naši nenápadní každodenní průvodci, často skrytí, avšak všudypřítomní, vždy na blízku. Třepetáním svých křídel odvážně pronikají vzdušným prostorem ve městech, na polích, v horách i u vody, v parném létě i v mrazivé zimě. Někteří z nich každé ráno svým melodickým zpěvem (případně rozpuštěným švitořením) probouzí den a večer ho zase ukládají ke spánku. Připomínají nám tím plynutí času, pomíjivost všeho světského i to, že bychom měli být vděční za příležitost každého prchavého okamžiku, který nám nabízí zážrak existence. Pozemní ptáci jako slepice nebo pštros fixují svůj zrak k zemi. Poskytují nám tím příležitost reflektovat své – někdy přílišné – zaujetí praktickou stránkou žití – sháněním potravy a zaopatřováním života vezdejšího; naopak majestátní dravci nám svým vysokým letem připomínají onu vertikální dimenzi života spjatou se vzestupem ducha, s nadhledem, lehkostí, svobodou, inspirací, s radostí, dokonalostí a věčností.

Symbolické atributy ptáků jsou přítomny ve všech kulturách – od pradávna až dodnes – a dokládají, že lidé s obdivem pozvedají své zraky k obloze a ke svým opeřeným bližním

často dokonce, jako římsí věstci *augurové*, aby předvídali nadcházející události na základě souvztažnosti a analogie dějů mikro- a makrokosmických.

Specifické rysy a zvyky ptačích druhů se otiskly do zažitých slovních obrátů jako např. „mít kachní žaludek“, „holubičí povahu“ či „orlí zrak“, „sýčkovat“, „strkat hlavu do písku“ nebo „tokat jak tetřev“; obecnější způsoby chování opeřenců daly vzniknout souslovím typu „roztáhnout křídla“, „vylézt z hnízda“, „chlubit se cizím peřím“ nebo „čekat, co se z toho vyklube“.

Vejde je archetypálním symbolem počátku a prvotní jednoty. Jeho tvrdá skořápka má téměř dokonale oblý tvar, který evokuje představu koule či kruhu, jež jsou symbolem jednoty, dokonalosti, úplnosti, ale také cykličnosti a věčnosti. Skořápka chrání dosud neprojevený obsah, který se skrývá uvnitř – tajemný potenciál, jenž je zárodkem života. V egyptských mýtech se na počátku světa vynořuje prvotní pahorek a na něm se objevuje vejce, z něhož se rodí sluneční bůh Re. V indické *Brahmanda Puráně* bůh Brahma proráží skořápku Zlatého vejce a vystupuje z něj, aby vytvořil svět. Stejně tak v Číně nacházíme mýtus o prvotní bytosti jménem *Pchan-Ku*, která spí ve vejci. Poté, co se probudí a rozbije ho, tak z lehkých částí skořápky vytváří nebeskou klenbu a z těžších zemi. Tím mezi nimi vzniká prostor pro další kreaci. Číňané si zachovali ještě jedno vyprávění o vejci, které bohyně Thien-Labuť (dle jiných verzí kometa) nechala spadnout z Nebe a které bylo původem života na Zemi. Také v naší evropské kultuře je vejce symbolem svátku jara a Velikonoc, kdy odkazuje k cyklické obnově a vítězství života nad smrtí.

Ptačí pera jsou dutá a lehká, jejich lesklý povrch odráží světlo v mnoha barvách a roztažené perutě evokují obraz slunečních paprsků. Pera orla, jakožto slunečního posla, jsou ztělesněním jeho síly a moci – proto je američtí indiáni používali jako čestné vyznamenání, kterým korunovali hlavy svých hrdinů.

Ptáci prostřednictvím per citlivě vnímají proudění větru a chytře mu nastavují svá křídla tak, aby je vynesl na nebe. Analogicky používají pera různí domorodí léčitelé při diagnostice a léčbě svých pacientů – s jejich pomocí vyciňují a usměrňují toky energie v psýše a organismu. Americké domorodé kultury také používají ptačí pera pro posvátné účely.

Pírko egyptské bohyně Maat je symbolem univerzálního Zákona-Řádu, Spravedlnosti a Harmonie. Objevuje se například na výjevu „Vážení duše“, kde je kladeno na jednu z misek vah, jako protiváha k duši člověka,

jež je symbolizována srdcem. Pokud je srdce čisté a lehké, misky zůstanou v rovnováze.

Křídla umožňují ptákům opustit horizontální rovinu pozemské existence, vertikalizovat ji, vznést se nad ni, vystoupat do výše, do volného prostoru. Křídla duše představují schopnost imaginace, odvahy a vzestup vědomí do vyšších úrovní inspirace a víze. Pojí se s představou síly, radosti a nadšení, s tvůrčími schopnostmi, transcendentní duchovní dimenzí a osvobozením od pout hmoty.

Schopnost létat byla vždy v symbolické rovině spojována s duchem a s duchovními schopnostmi. Ve starobylých egyptských textech „O vycházení duše na světlo denní“ nalezneme pasáže, kde je vyobrazena bytost s tělem sokola a hlavou člověka sedící na mumii. Představuje nesmrtelnou duši zemřelého, která se právě chystá opustit svého dosavadního přenosce – fyzické tělo, aby se znovu navrátila zpět „domů“ a spojila se s božským zdrojem, ze kterého vzešla. V jiné rovině představuje *Akhu-Cheybi*, jeden z nejvyšších principů mnohodimenzionální lidské bytosti, který odpovídá intuici, schopnosti zření a vhledu do podstaty skutečnosti. Personifikuje schopnost duchovního povznesení do nadčasové archetypální „nebeské“ sféry. V indické tradici odpovídá téže úrovni princip pojmenovaný *Budhi*.

U Aztéků existuje ptačí mýtus, který vyjadřuje stejný symbolismus a zároveň koncepci cyklického zrození neboli reinkarnace: duše v podobě kolibříka po smrti stoupá stále blíže ke Slunci (Bohu), poté se unaví, padá zpět do hmoty a opět se rodí na fyzické úrovni, aby rozvinula své schopnosti a očistila se. Toto trvá a opakuje se až do chvíle, kdy se jí konečně podaří dosáhnout úrovně dokonalosti, což představuje splynutí se Sluncem. Není divu, že si indiáni vybrali právě kolibříka, když uvážíme, že se živí nektarem z květů (strava duše), které se svým tvarem a barvou tolik podobají Slunci.

Mgr. Zbyněk Machetanz

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

... existuje několik způsobů, jak určit světové strany i bez kompasu či buzoly? Pokud při některém z letních výletů zabloudíte, možná se vám budou hodit následující informace.

Pokud máte ručičkové hodinky, natočte je tak, aby malá ručička ukazovala přímo ke slunci. Potom si představte osu dělicí napůl úhel mezi jedničkou (platí pro letní čas, jinak dvanáctkou) a malou ručičkou – ta bude ukazovat k jihu.

Jestliže máte digitální hodinky, mohou vám nepřímo pomoci také. Pokud víte, kolik je hodin, můžete odhadnout světové strany podle polohy Slunce – to je v 6 hodin ráno zhruba na východě, v 9 na jihovýchodě, ve 12 na jihu, v 15 na jihozápadě a v 18 na západě (údaje platí pro místní střední sluneční čas, za letního času přidejte vždy hodinu: 7 h V, 10 h JV, 13 h J, 16 h JZ, 19 h Z).

Další možností, jak využít slunce k určení světových stran, je sledovat posun stínů. Vezměte klacek, zabodněte jej kolmo do země na rovném místě a označte si konec jeho stínu. Počkejte, dokud se stín o něco neposune, a znovu označte jeho konec. Spojnice mezi oběma značkami bude ukazovat směr východ-západ, přičemž bod označený jako první bude ležet na západě.

Pokud zabloudíte blízko civilizace, mohou vám v určení světových stran pomoci i některé lidské výtvořiny: včelíny se staví tak, aby vstup směřoval k jihu, ptačí budky zase mívají vstupní otvor směrem na východ. Na východ jsou orientované i oltáře kostelů. A když narážíte na vinici, s největší pravděpodobností je vysázena na jižním svahu.

Jestliže zabloudíte v noci, najděte na obloze Velký vůz. Představte si osu spojující dvě

hvězdy jeho zadní části a na ní pětinašobek vzdálenosti mezi těmito hvězdami. Tak najdete Polárku, která ukazuje vždy na sever.

Další nebeské těleso, které vám může pomoci při určování světových stran, je Venuše. Lze ji spatřit krátce před úsvitem nebo krátce po soumraku, proto se jí přezdívá jitřenka nebo večernice. V obou případech je snadno rozeznatelná: jedná se o nejjasnější těleso na obloze. Za úsvitu ukazuje na východ, za soumraku na západ.

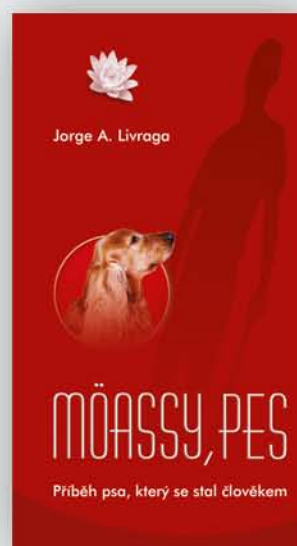
Existuje řada dalších rad, jak určit světové strany, například podle sklonu mravenišť, lišejníků na stromech či letokruhů na pařezech. I když tyto rady ve většině případů fungují, někdy mohou být zrádné. Pracují totiž s přirozenou reakcí rostlin i zvířat na povětrnostní a teplotní podmínky, které se ale mohou v některých místech odchylovat od normálu. Například na pařezech stromů můžeme pozorovat, že letokruhy jsou na jedné straně výrazně hustší než na druhé. Obvykle bývají řidší směrem na jih, protože odsud na strom působí více tepla. Pokud ale strom například roste v údolí a jeho jižní strana je stíněná, může se tento efekt otočit. Mnohem bezpečnější je proto orientace podle nebeských těles.

Určit světovou stranu je samozřejmě nejúčinnější, pokud víme, kterým směrem vlastně máme jít. I když se ztratíme natolik, že netušíme, na kterou světovou stranu leží náš cíl, stejně je dobré si jeden směr vybrat a držet se ho. Je prokázáno, že lidé mají tendenci chodit v neznámém prostředí v kruzích. Pokud určíme světovou stranu, kterou se chceme vydat, možná nedojdeme přesně tam, kam jsme chtěli, ale přinejmenším nebudeme bloudit po stále stejných místech.

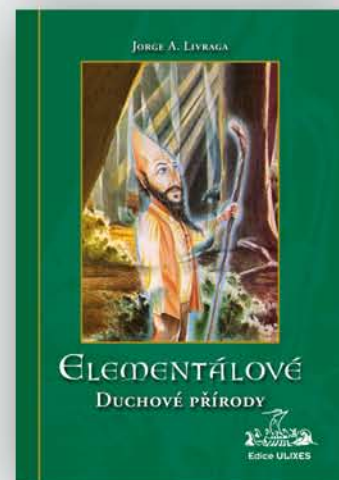
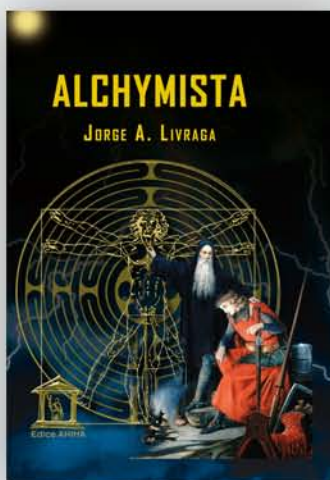
...CO BYLO, JE A BUDE KRÁSNÉ

JARO PLNÉ ENERGIE

KNIHY A UNIKÁTNÍ ARCHEOLOGICKÉ NÁLEZY Z CELÉHO SVĚTA

**FILOZOFIE
UMĚNÍ
SYMBOLISMUS**

V našich sídlech nebo na www.vecnakrasa.cz

VELKÉ ŽENY

CLARA SCHUMANNOVÁ

Dne 13. září 1819 se v Lipsku v rodině zpěvačky Marianny Wieckové a učitele klavíru a hudebního kritika Friedricha Wiecka narodilo děvčátko. Po rozvodu rodičů zůstalo s otcem, a protože bylo velmi talentované, bylo rozhodnuto o jeho kariéře klavíristky.

Otec Clary byl vynikajícím klavírním pedagogem a svou dceru připravoval podle své vlastní metody. Když jí bylo osm let, poprvé veřejně vystupovala. Brzy poté začalo její putování po německých i evropských městech, které s krátkými přestávkami probíhalo až do roku 1891.

Při vystoupeních vždy okouzlovala své posluchače i hudební kritiky nejen tím, že měla znamenitou techniku a hrála z paměti (což nebylo v té době běžné), ale především hloubkou prožitku, kterou do skladeb vkládala.

Během koncertních turné se seznámila s mnoha velkými umělci: vzpomeňme Felixe Mendelssohna, Ference Liszta, Fryderyka Chopina, Niccolu Paganiniho, Hectora Berliozze, Josepha Joachima... Setkávala se ale i se začínajícími hudebníky, kterým pomáhala.

Víme, že když Clara koncertovala se svým manželem Robertem Schumannem v Praze, předložil jim třidvacetiletý Bedřich Smetana jednu ze svých sonát k posouzení.

Johannes Brahms manžele Schumannovy vyhledal, když mu bylo dvacet let. Odhalili v něm velký talent a podporovali ho. Tak se zrodilo další velké přátelství ve světě hudby, které přetrvalo do smrti Roberta, a dokonce se přeměnilo na platonický vztah s o 14 let starší Clarou.

Clara byla příkladem ženy, která stojí po boku muže, kterého miluje, v dobách dobrých i zlých. Svým uměním šířila jeho hudbu a uváděla ji v život, koncertovala, cestovala, podporovala rodinu, ale především byla jeho prvním posluchačem a kritikem.

Láska budoucích manželů Schumannových se rodila pomalu. Poprvé Robert Claru uviděl a slyšel hrát na jejím dětském koncertu v březnu 1828. Klavírní umění malé Clary ho natolik okouzlo, že se stal žákem Friedricha Wiecka a opustil studia práv. A tak se den za dnem probouzelo hluboké přátelství dívky předurčené pro kariéru klavíristky s mužem, který vyprávěl své o devět let mladší spolužačce a dceři učitele mnoho příběhů a odhaloval jí tak svoji duši. Toto přátelství se později přeměnilo v lásku na celý život.

Otec bránil oběma mladým lidem se vídat, a tak se nám z této doby zachovalo mnoho dopisů přetékajících vroucností. Svatba se nakonec konala po mnoha odkladech, když bylo Claře 21 let a bez otcova souhlasu. Zdá se jako by otec tušil, že se Schumannem jeho dcera zažije jak chvíle velkého štěstí, tak i velkého neštěstí. Porodila mu osm dětí, ale čtyři z nich v různém věku pochovala. Pohřbila i svého milovaného manžela Roberta, kterého trýznila psychická choroba, snad maniodepresivní psychóza. Přežila ho o čtyřicet let, která se snažila vyplnit hudbou.

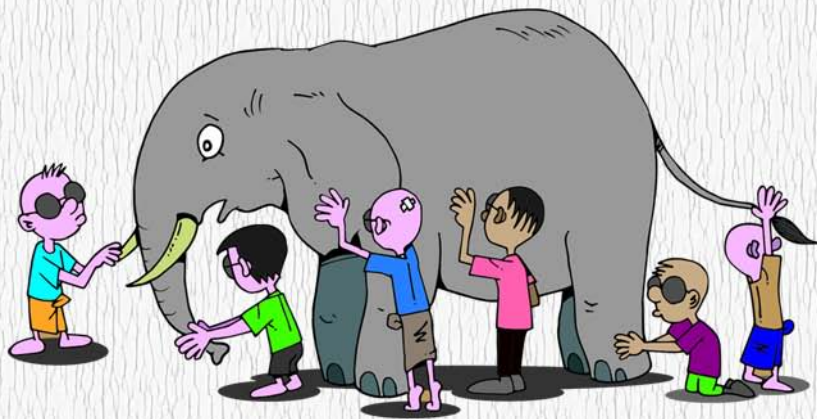
Znovu a znovu hrála na koncertech Schumanna a Brahmsa, aby ukázala jejich velikost. Stala se na čtrnáct let profesorkou klavíru na konzervatoři ve Frankfurtu nad Mohanem a přispěla k rozvoji techniky hry na klavír. V závěru života ztratila sluch a schopnost chodit. Odešla v tichosti 20. května 1896.

V dnešní době, kdy si každý může pustit jakoukoliv hudbu téměř kdykoli a kdekoliv, je těžké si uvědomit obrovský význam interpretů, kteří v ne tak dávné době zasvětili svůj život šíření krásy prostřednictvím hudby. Clara Schumannová byla neúnavnou klavíristkou a navzdory nepřízní osudu bojovala o svůj sen sdílet hudbu s ostatními.

Skladby, které sama složila, ukazují její velký cit pro hudbu, a můžeme snad jen litovat, že ji lidé v její době znali více, než ji známe my dnes a že dala přednost tomu, aby podporovala svého muže, místo toho, aby sama skládala. Byla to oběť, nebo svobodná volba? Na to ať si odpoví každý sám, až se seznámí s její hudbou i s její korespondencí, které jsou cenným dokladem šlechtnosti a jejího vnitřního světa, jenž jí dával sílu a smysl života.

Ing. Dana Gabrielová

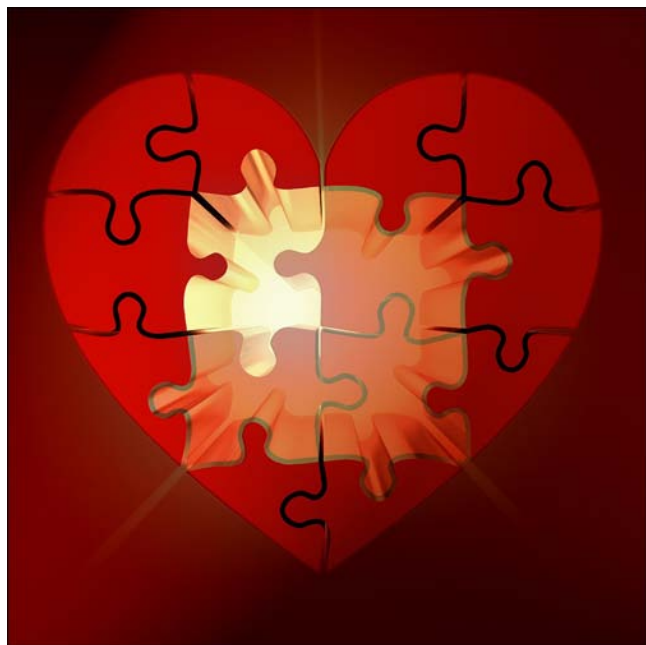
K ČEMU SLOUŽÍ FILOZOFIE

Dnes se vše hodnotí na základě výnosnosti. Pokud neexistuje konkrétní zisk toho či onoho druhu, věci postrádají hodnotu.

Je tomu tak i s Filozofií, tedy vědou a také uměním žít. Stěží se jí dostává uznání v tom, co je dnes považováno za prospěšné, protože není snadné odhalit mimořádný přínos, který poskytuje lidské bytosti.

Nebudeme se zdržovat definicemi ani etymologickým kořenem, i když jsou užitečné pro hlavní cíl Filozofie. Víme, že je to Láska, a tímto i hledání Moudrosti. Je však dobré znovu si připomenout, o jakou Moudrost se jedná, a obzvláště co znamená milovat a hledat to, co milujeme.

Každý, kdo chce provozovat nějaké řemeslo či jinou profesi, musí studovat, a především se to musí naučit. Je to specifická forma moudrosti potřebná k tomu, abychom jednali správně. Jedna z nejčastějších a nejnaivnějších otázek, která se pokládá dětem, je: *Čím*

chceš být, až budeš velký? Je to způsob, jak zjistit, co by se jim líbilo studovat, učit se, dělat.

A přesto se jich nikdo neptá: *Jaký smysl bys chtěl dát svému životu?* Snad proto, že dítě to ještě neví, stejně jako neví, co by chtělo uskutečnit, až bude starší. Nebo snad i proto, že si málokdo myslí, že taková otázka má cenu.

Nicméně tato velká otázka, tento velký výchozí bod Filozofie je tím, co řídí veškeré pozitivní hledání a veškeré nalézání, tím, co člověka činí důležitým. Přibližuje nás vlastní skutečnosti a razí nám četné cesty pro získání osobní výtečnosti, která nemá nic společného s prací, kterou vykonáváme. Nebo z jiného pohledu, přináší hodnotu všemu, co v životě děláme.

To je hlavní Moudrost Filozofie: dát smysl životu, začínaje vlastním sebepoznáním, dát hodnotu času a možnosti jednat správně.

Není třeba psychologické analýzy ani měření mentálních schopností; je to mnohem více, protože to znamená poznat vlastní já s jeho psychickými a mentálními charakteristikami, ale především s jeho vnitřními slabostmi a potenciály, aniž bychom se děsili těch prvních a zpychli kvůli těm druhým. Znamená to mít touhy po duchovních prožitcích prostřednictvím vlastních přesvědčení, která nám pomohou zlepšit stav ostatních nebo okolností kolem nás.

Taková forma Moudrosti hledá a nachází poklady v tom velkém i v tom malém. Trpí kvůli neštěstím, která vidí, ale není jimi ochromena; miluje krásné věci; následuje objektivní pravdu, a ne vlastní chutě; vidí

nádherný náčrt všemocné ruky, která vede přírodu a univerzum v jeho nekonečnosti.

V takovém případě Filozofie slouží hodně a mnohým.

Slouží k tomu, abychom byli dobří.

Víme, že existují nejrůznější pojetí morálky a že společenské podmínky ovlivňují to, co se nazývá dobrým nebo špatným. Ale hluboko v srdci každý ví, co je dobré, a pokud si zvolí opak, je to proto, že ho prostě nezajímá, co si sám o sobě myslí, a raději se ztotožňuje s názory, které přijaly určité skupiny lidí, s jejich vnitřní prázdnotou nebo jejich fanatismem.

Abychom byli dobří, musíme se odvážit být jiní.

Jednodušeji řečeno: být přirození, v souladu s nejlepšími idejemi, které nám Filozofie umožnila najít. Mudrci, kteří nám předcházeli, nám zanechali moudrost, která není omezena časem ani prostorem.

Slouží k tomu, abychom byli spravedliví, v souladu s pravdou. Též víme, že pro lidi neexistují absolutní pravdy, ale existuje přiblížení se k pravdě, které nemá nic společného s osobní posedlostí nebo vytržením. Je to pravda, která je uznávaná, protože platí pro jednotlivce i pro všechny ostatní.

Takto spravedlnost není odplatou ani pomstou za špatnosti, o nichž si myslíme, že jsme je utrpěli, nýbrž je rozumným přizpůsobením se pravdám, které vkládáme do života. A první spravedlností je umět soudit sám sebe, aniž bychom upadali do extrému, nýbrž právě

naopak abychom se opravovali, abychom každý den byli lepší.

Slouží k tomu, abychom si vážili krásy a vychutnávali si ji. Znovu musíme připomenout, že absolutní kánon krásy neexistuje, což znamená, že se tyto hodnoty časem mění. Krása však má tu vlastnost, že nás dokáže dojmout do té míry, že si přejeme co nejvíce se jí podobat. Deformace, které se dnes v jakémkoli odvětví nazývají uměním nebo krásou, bohužel odrážejí deformaci vnitřní, kterou mnozí trpí a kterou vkládají do svých děl, aby nabídli vzor beznaděje či nepochopení.

Ten, kdo krásu hledá a nalézá, si vychutnává jak předení kočky, tak i třpyt hvězd, a kdyby toho byl schopen, vyzařoval by veškeré kouzlo světa.

Slouží k tomu, abychom pochopili, a ne se pouze vzdělávali. Pochopit umožňuje vnímat vše, co překračuje smysly. Chápe se to vnitřní, kořen toho, co se projevuje navenek. Poznat sebe sama, což je výtečný filozofický výrok, je nejlepším způsobem, jak pochopit sám sebe, aniž bychom upadli do přehánění či ospravedlňování se. Poznat sebe sama objektivně je nejlepším způsobem, jak pochopit ostatní, hledaje příčiny, a ne důsledky, vyhýbaje se samovolným výmluvám či potupám bez inteligentní opory.

A především slouží k tomu, abychom milovali, protože láska je základní částí Filozofie. Aniž by vylučovala lásku k lidem, umožňuje projev lásky jako pouto jednoty, které překonává všechny překážky a přibližuje nás všem mysteriím Univerza.

K čemu slouží Filozofie? Nabízí nám univerzální klíč, abychom si mohli otevřít bránu do svého nitra a objevit nekonečné cesty, které nabízí svět. Abychom se dozvěděli, proč a kvůli čemu žijeme.

Delia Steinberg Guzmán
Prezidentka Mezinárodní organizace
Nová Akropolis

KURZ SROVNÁVACÍ FILOZOFIE A PSYCHOLOGIE VÝCHODU A ZÁPADU

Tento kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu.

PROČ JE KURZ UŽITEČNÝ?

- Abychom lépe poznali sebe sama: etické otázky jednotlivce;
- Abychom do svého života vložili hloubku a nadčasovost;
- Abychom pochopili okolnosti, v nichž žijeme: hledání spravedlnosti ve společnosti, soužití mezi lidmi;
- Abychom byli hlavními tvůrci lepší budoucnosti: význam dějin pro pochopení současnosti a toho jak dnes žít a aktivně vytvářet budoucnost.

Součástí kurzu jsou cvičení rozvíjející důležité schopnosti člověka inspirovaná probíranými tématy.

TÉMATA KURZU

ČLOVĚK SÁM SE SEBOU - ZÁHADA ŽIVOTA

ČLOVĚK A JEHO PŘIROZENOST

TISÍCILETÁ INDIE

MOUDROST TIBETU

BUDDHISMUS

ČÍNA

EGYPT

ARISTOTELES

NEOPLATONIKOVÉ

ČLOVĚK A SPOLEČNOST - ČLOVĚK A SOUŽITÍ

PLATONSKÁ TRADICE

ŘÍM A OBČANÉ SVĚTA

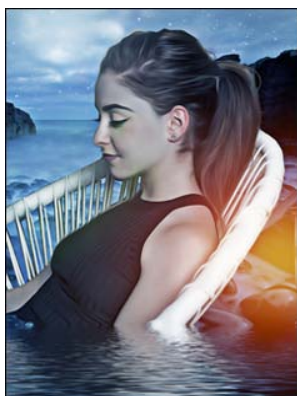
FORMY USPOŘÁDÁNÍ SPOLEČNOSTI

ČLOVĚK V PRŮBĚHU DĚJIN - MÝTUS A DĚJINY

STARODÁVNÉ VĚDY

www.akropolis.cz

FILOZOFIE PRO ŽIVOT

Kurz filozofie a psychologie Východu a Západu

Kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu. Utváří opravdový pramen inspirace pro člověka, který si klade velké otázky a čelí osobním a společenským výzvám života.

Je rozdělen do tří základních modulů: první se věnuje poznání o člověku samotném (Kdo jsem?), druhý jeho vztahu k ostatním lidem a schopnosti vzájemného soužití a poslední modul zkoumá stopy jednotlivce i lidstva napříč dějinami (Odkud přicházíme a kam směřujeme?).

KURZ DOBROVOLNICTVÍ

Zlepšit sebe, abychom mohli zlepšit svět

Kurz zahrnuje jak technické dovednosti, tak i filozofická témata týkající se jednotlivce a společnosti: První pomoc a civilní ochrana – Ekologie vnitřní a vnější – Etika a dobrovolnictví – Soužití a práce v týmu – Praktická cvičení z psychologie – Organizace a řízení času – Orientace a práce s mapou – Mimořádné situace.

Celkem 15 bloků přednášek a praktických cvičení po 2 výukových hodinách týdně + 4 praktická cvičení v přírodě.

UMĚNÍ STRATEGIE

Přednáška

Strategie pochází z řeckého stratos (vojsko) a agein (vést) a je odvozeno od strategos (generál) s významem dlouhodobého plánování činností za účelem dosažení nějakého cíle nebo cílů. Dnes se používá v byznysu, občas v politice, ale zřídka v otázkách našeho života.

Pro nás samé je ale toto umění důležité. Je dobré vědět, jak a kam se náš život bude ubírat. Mít strategii znamená mít jej ve svých rukou a moci okolnosti a příležitosti dle potřeby a možností sám vytvářet. Všichni jsme schopni alespoň v něčem být aktivním tvůrcem svého osudu a v dobrém ovlivnit i lidi a svět kolem sebe.

KRÉTA

Přednáška

Minojská kultura je nejstarší známou evropskou civilizací, jejíž počátky se datují do doby před pěti tisíci lety, a která přetrvala více než jeden a půl tisíce let. Řada prvků jejího hmotného i duchovního života se přelila prostřednictvím řecké civilizace i do následujících epoch a některé z nich jsou součástí evropského duševního a duchovního bohatství i dnes. Kdo z nás například nikdy neslyšel mýtus o Minotaurovi a krétském Labyrintu, který ve svém psychologickém klíči již tisíce let ukazuje cestu člověka do nitra sebe sama, aby zde našel své temné animální stránky, překonal strach a mohl nad nimi zvítězit.